

Overweging bij Lucas 2, 22-32

We lazen vandaag over de opdracht van de Heer in de tempel. Wat is een opdracht? Toen ik dat aan mijn kinderen vroeg, was hun eerste associatie zo iets als “iets dat je moet doen van iemand anders. Je hebt er eigenlijk geen zin in, maar je doet het toch omdat je anders straf krijgt of andere moeilijkheden.”

Laten we nog eens kijken naar de tekst. *Toen de tijd aanbrak waarop Maria en het kind volgens de Wet van Mozes gereinigd moesten worden, brachten zijn ouders Jezus naar Jeruzalem om Hem aan de Heer op te dragen.* Volgens traditioneel Joods gebruik wordt iedere eerstgeboren zoon 40 dagen na zijn geboorte naar de tempel gebracht. In hetzelfde ritueel werd de moeder gereinigd, en het kind aan God toegewijd. ‘Aan God voorgesteld’ staat er in de Naardense vertaling. Dat vind ik mooi, want het maakt de grote woorden wat kleiner, toegankelijker. Voorstellen. “Hallo God, kijk, hier is onze zoon. Misschien kunnen jullie het wel goed vinden samen.”

Maar vóór Jezus aan God wordt opgedragen, wordt hij allereerst ge-dragen. Door zijn moeder namelijk; eerst op weg naar Jeruzalem, en vervolgens de tempel in. Misschien kun je pas opgedragen worden, een opdracht ontvangen en aannemen, als je eerst gedragen bent. Je gedragen voelt.

Zo stappen zij over de drempel heen. Vanuit de wereld met haar herrie en rumoer, de stilte van het heiligdom in. Ogen die nog even moeten wennen aan het duister. En nog voor Maria zich goed en wel realiseert wat er gebeurt, staat daar plotseling een oude man, een zekere Simeon, die het kind van haar overneemt, het in zijn armen houdt en uitroept: “Nu kunt gij Heer, uw dienaar laten gaan in vrede, want mijn ogen hebben het heil aanschouwd dat Gij verkondigd hebt aan alle volkeren.”

Twee mensen dragen Jezus, voor hij wordt opgedragen. Twee kleine mensen, in de ogen van de wereld, twee mensen die er niet zoveel toe doen: een jonge

moeder met een kind uit een ongeplande zwangerschap, en een man die te oud is om te werken, om 'nuttig' te zijn. Maar voor God doen zij er wél toe. Voor God doen zij er bij uitstek toe. En beide zien zij wat de wereld niet ziet: het licht en de hoop en het heil – de heilzaamheid – die dit kind meebrengt.

Jezus wordt dus opgedragen, voorgesteld, toegewijd aan God. Daarmee krijgt Hij ook een opdracht. Hoe gaat Hij daarmee om? In de evangeliën horen we dat Jezus in zijn leven drie keer naar Jeruzalem reist. De eerste keer als baby, de tweede keer als Hij twaalf jaar oud is en in de tempel achterblijft wanneer zijn ouders weer naar huis gaan, en de derde keer met zijn leerlingen – en dan zal Hij er sterven. We kunnen dit ook zien als drie fases van een opdracht: in de eerste fase krijgt Hij een opdracht. Tijdens de tweede reis, de tweede fase, is Hij bezig zich de opdracht eigen te maken. Het is dan al niet alleen maar iets dat hem is opgedragen, maar het wordt al iets van hemzelf. Tijdens de derde fase is Hij zijn opdracht, Hij valt ermee samen. De opdracht is zo belangrijk geworden, dat zijn eigen leven eraan ondergeschikt is geworden.

Ook wij krijgen in ons leven allemaal een opdracht. Misschien herkent u zich in Maria, die iets draagt dat haar lief is, in de wetenschap dat ze het uit handen zal moeten geven, los zal moeten laten. Misschien herkent u zich in Simeon, die zijn hele leven heeft gewacht, die het Licht heeft verwacht en die hoop ondanks alles nooit heeft opgegeven. Misschien herkent u zich in Jozef, wel aanwezig maar niet met name genoemd, die nooit veel ruimte inneemt, nooit op de voorgrond treedt, maar die toch een rots in de branding is voor een ander. Zo heeft ieder van ons een eigen opdracht. En daarnaast zijn wij allemaal opgedragen, uitgenodigd, om leerlingen van Jezus te zijn, en als zodanig om in navolging van Hem Licht te zijn. Voor elkaar en voor de wereld. Laten we God en elkaar vragen om ons daarin te oefenen.

Liesbeth Jansen